Esrarengiz Bir Köy: Rennes-le-Château – V

Yazı dizisinin bu bölümünü anlamak için önceki bölümlerin okunması önerilir.

Parzival

19. yüzyılın ünlü kompozitörlerinden Richard Wagner, yıllardır üzerinde çalıştığı Parzival [*] adlı operasını 1882 yılında bitirdi.

[*] Türkçe fonetik uyarınca "Parsifal" diye okunur. Bazı dillerde "Parceval" biçiminde yazıldığı da görülebilir.

Operanın esin kaynağı, Bavyeralı ozan **Wolfram von Eschenbach**'ın aynı adı taşıyan destanıydı. Eschenbach, 25 bin dizeden oluşan bu destanı yazmaya 1196 yılında başlamış, 1216'da bitirebilmişti.

Yapıtın bir bölümü Rennes-le-Château'da geçer. Wagner, kendi deyişiyle "gerçeğe daha uygun olabilmesi bakımından" önce o çevreyi gezip incelemişti.

Richard Wagner, bu yapıtta Tapınak Şövalyeleri'nin tarih boyunca sözü edilmiş olan hazinesinin Rennes-le-Château yakınlarında bir yerde gömülü olduğuna ilişkin sezdirmelerde bulunmuştu. Bérenger Saunière'in keşfi, 1950'li yıllarda ortaya kondu. Richard Wagner'in yapıtı ise daha önce yazılmış ve hayli yankılanmıştı.

Nitekim 1940'lı yıllarda bu yapıtın Almanya'da yeniden sahneye konup oynanmasından bir süre sonra, -önceki bölümde de değinmiş olduğumuz üzere- Fransa'yı kısmen işgal etmiş olan Naziler, Rennes-le-Château ve çevresinde yoğun araştırma ve kazılar yaptı.

* * *

Nazilerin Rennes-le-Château ve çevresinde aradığı acaba hazine miydi, yoksa başka bir şey mi? Aranılan, yüzyıllar boyunca hakkında birçok romantik öykü anlatılıp efsaneler yaratılmış, 12. yüzyılda Tapınak Şövalyeleri'nin eline geçmiş olduğu söylenen **Kutsal Çanak** olamaz mı?

Zaten Richard Wagner de operasında hazineden çok onun üzerinde durmuştu.

Sadece hazine bile olsa, bunun ne gibi nesnelerden oluştuğu hep bir soru işaretinin altında kaldı. Hiç kimse buna kesin bir yanıt veremedi. "Öyle de olabilir, şöyle de... Hatta belki hiçbiri değil de bir başka türlü." deniyordu.

Rennes-le-Château'daki hazine konusu, 1960'lı yıllarda, Fransız yazar **Gérard de Sède** tarafından yazılmış olan ***"Le Trésor Maudit de Rennes-le Château"*** *(Rennes-Le- Château'nun Lanetli Hazinesi)* adını taşıyan yapıtıyla yeniden canlandı.

Bu yapıtta sözü edilen hazine, ancak Katharlar'ın hazinesi olabilirdi. Yoksa niçin "lanetli" sıfatıyla nitelensin?... Gérard Sède yapıtına bu adı Katolik Kilisesi'nin, Katharlar'ı lanetlemiş olduğunu düşünerek koymuş olsa gerek. Bu varsayımsal hazine, erişemediği ciğere pis diyen kedi gibi, çevrelerinde olanı elde edemeyen halk arasında lanetli olarak nitelenmişti.

* * *

Rennes-le-Château 1956 yılında basın ve yayın organlarının çok ilgisini çekince, orada hemen kazılar yapılmasına başlanmıştı.

Bu iş ile uğraşan ekiplerden biri, Bérenger Saunière'in söz konusu hazineyi bulup kendisine daha yakın bir yere gömmüş olabileceğini düşünerek, köyde yaptırdığı villanın bahçesini kazmaya girişti.

Hazine yerine, toprağa kefensiz olarak gömülmüş üç ceset bulundu.

Yapılan incelemede, her üçünün de bundan 10-15 yıl kadar önce vurularak öldürülmüş olduğu belirlendi. Kimlikleri saptanamadı.

Bu kişilerin, bir zamanlar buraları hallaç pamuğuna çevirmiş olan Naziler tarafından öldürülüp alelacele gömülmüş olabileceği düşünüldü.

Nitekim **Klaus Barbie** yönetimindeki Gestapo birliği, 1942-1944 yılları arasında Lyon'da dehşetli bir katliam yapmış, herhangi bir ezoterik örgütün üyesi olduğu saptanan kişileri, aynı zamanda Yahudi olabilecekleri kuşkusuyla sorgusuz sualsiz öldürmüştü.

Ondan birkaç yıl önce de, **Otto Rahn** yönetiminde Fransa'nın güneyinde araştırmalara girişen Nazilerin misyonuna, ***"Kreuzzug gegen den Gral"*** *(Çanak için haçlı seferi)* denmişti.

Bu cesetlerin niçin bir başka yere değil de Bérenger Saunière'in yaptırmış olduğu villanın bahçesine gömülmüş olduğu bir bilinmez olarak kaldı. Bunu hiç kimse çözemedi. Belki de sadece bir rastlantıydı. Elbette bu konu üzerinde de yapılmış çeşitli spekülasyonlar var.

* * *

Wolfram von Eschenbach'ın ünlü destanı ile Richard Wagner'in operasının kahramanı olan Parzival, bir **dul kadının oğlu** olarak niteleniyordu. Arimatyalı Yusuf'un [*] soyundan gelme olduğu belirtilmişti.

[*] Arimatyalı Yusuf (Josephus of Arimathea, Joseph d'Arimathie): Kudüs'ün kuzeyindeki Arimathea kentinden gelme olduğu için bu adı taşıyan, İsa'yı çarmıhtan indirmiş olan, İncil'e göre Kudüs'te gömmüş bir diğer teoriye göre ise canlı canlı kaçırmış olan kişi… Daha önce değinilmiş olduğu üzere, İsa'nın mezarının Languedoc'ta Rennes-le-Château yakınlarında bir yerde olduğu varsayılınca, bu kişi de çalışmamızın çerçevesinde önemli bir karakter sayılır. Dahası, Arimatyalı Yusuf'un Languedoc'ta İsa'nın karısı Magdalena ile bir arada yaşadığı ve küçük oğlunu İngiltere'ye götürdüğü de anlatılır.

"Dul kadının oğlu" deyişinin anlamını bilenler, buradaki benzeştirmeyi hemen fark eder.

Bu terim Masonlukta da geçer. Bazı ritüellerde Kudüs'teki varsayımsal Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif adlı bilgili ve yetenekli mimarın, bir dul kadının oğlu olduğu özenle vurgulanır.

Aynı kavram, Tevrat'ta Süleyman Mabedi'nin yapımının anlatıldığı "1. Krallar" adlı kitabın gerek 7. bölümünde gerekse "2. Tarihler" adlı kitabın 2. bölümünde de görülür.

Tarih boyunca babası ölmüş, yetim kalmış olan kişilerden hep sitayişle, övgüyle söz edilmiştir. Bunun açıkça ortaya konmamış olan bir nedeni vardır. Bu kişiler, ataerkil aile düzeni ortamında babaları olmadan da üstün düzeyde bir kimlik edinmiştir. Kişinin yetim olduğundan değil anasının dul olduğundan söz edilişi, o kişinin değil anasının yüceltilişidir. Bu, toplum içinde kadının öneminin ve bir çocuğun kişiliğinin oluşumundaki etkisi ile değerinin vurgulanışıdır.

Bu terim İncil'de de geçtiğine göre soralım: «Hıristiyanlık'taki ilk "dul kadın" kimdir?»

Dikkat: Tevrat'ta değil, daha sonra, Hıristiyanlığın başlangıcında…

Elbette İsa'nın ölümü üzerine dul kalmış olan **Magdalena**.

Sonraki soru: «Buna göre, ilk "dul kadının oğlu" kimdir?»

Elbette Magdalena'nın ilk oğlu İsa Yustus (Jesus Justus). İkincisi de Yusuf (Joseph).

Bir Tiziano Vecellio yapıtı

Katolik Kilisesi istediği kadar veryansın etsin hatta isterse kıyameti koparsın, Hıristiyan toplumunda İsa'nın iki oğlu olduğu ve Magdalena'nın onları yalnız başına yetiştirdiği üzerinde duran bir kesim de var.

Kilise bu tarz düşünceye "sapkınlık" dese de Magdalena'nın öne çıkarılışı sapkınlıktan falan değil, geleneksel "dul kadın" kavramından doğmuştur.

Zaten Yahudilerin eski bir geleneği uyarınca soylu bir ailenin erkek çocuğu altı yaşına gelinceye kadar babasını görmez ve annesi ile yaşardı. (İsa'nın da aslında Yahudi olduğunu hatırlayalım.) Psikologlar insanın kişiliğinin yedi yaşına kadar oluştuğunu söyler. Demek ki o toplumda çocuğun kişiliğinin oluşumunda anasının etkisi büyüktü.

* * *

Asıl konumuz olan Parzival'e dönelim...

Bu bir yaşam öyküsüdür. Aslında çok uzundur ve Parzival'in serüvenlerini, birçok aşamadan geçerek olgunlaşmasını, sonra da doğanın, insanın ve yaşamın özünü kavrayışını anlatır.

Başlangıcı şöyle özetlenebilir:

*"Dul anasının yanından ayrılan Parzival, şövalye olmak amacıyla yollara düşmüştü. Bir gün tanıştığı **Balıkçı Kral**, onu şatosunda konuk etti.*

*O gece, bir hizmetçi kız ona **Kutsal Çanağı** getirdi.* [*]

[*] **Balıkçı Kral:** Birinci yüzyıl başlarında Kudüs'ün kuzeyindeki Galile çevresinde toplanmış Nazarenlerin ritüelik uygulaması uyarınca, birisini vaftiz etme yetkisi olan kişi. Bu unvan İsa için de kullanılmış ve sonradan İsa'nın soyundan geldiğine inanılanlar da onun gibi Balıkçı Kral olarak nitelenmiştir.

Kutsal Çanak (Kâse): İsa ile bağlantılı bir varsayımsal kap… Kimine göre ünlü "son yemek"te içecek (şarap) için ortaklaşa kullanılmış kadeh ya da kupa, kimine göre İsa çarmıha gerili iken akan kanını toplamakta kullanılmış kap, kimine göre ise her ikisi birden…

Parzival'in kıza «Bununla kime hizmet edilir?» diye sorması gerekirdi. Fakat Parzival bunu bilmediği için sormadı. Alıp yanı başına koydu.

Böylece Kutsal Çanak onu ne yapacağını, nasıl kullanacağını bilmeyen birinin eline geçti.

Parzival ertesi sabah uyandığında, şatonun bomboş olduğunu gördü. Ne bir eşya ne herhangi bir kişi vardı. Sadece "Kutsal Çanak".

Onu yanına alarak şatodan çıkıp yoluna devam etti.

Çok sonraları, kendisine bu değerli nesneyi bir anı olarak bırakıp kayıplara karışan Balıkçı Kral'ın öz amcası olduğunu öğrendi.

Demek ki Parzival'in soyu Balıkçı Kral'ın soyundan gelmeydi ve ona verilen Kutsal Çanak da kutsal soyunun simgesiydi."

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach'a göre, Kutsal Çanak kimin elindeyse asıl kral odur. Hatta bir ülke herhangi bir nedenle kralsız kalacak olursa; ülke halkının yapması gereken ilk iş Kutsal Çanağa sahip olan kişiyi arayıp bulmaktır.

Wolfram von Eschenbach

Burada sözü edilen kral, elbette alışagelmiş olduğumuz sözlük anlamında değil Merovenjler döneminde olduğu gibi kutsal kimliği olan bir manevî lider olarak düşünülmektedir.

Zaten İsa da Romalı komutanın buyruğuyla çarmıha gerilmeden önce bu anlamda Yahudilerin kralı olduğunu benimsemiştir. [*]

Öyküde anlatıldığına göre Parzival bunları bilmiyordu. Aslında o kraldı ama hiç kimse ondan krallık etmesini istemediği için bunun farkında değildi.

[*] «İsa niçin Yahudilerin kralıdır? Bu nasıl oluyor?» diye sorulursa, bunun iki yönlü yanıtı var.

1- İsa, Yahudilerin kral ailesi olan Yahuda hanedanından yanı Davut'un soyundan gelmeydi.

2- İncil'de anlatıldığı üzere, Romalı Vali Pontus Pilatus Yahudilere krallarının kim olduğunu sorduğunda, başlarından atmak istedikleri İsa'yı göstermişlerdi. Pilatus ona "Yahudilerin kralı sen misin?" diye sorunca da "Sen öyle diyorsan öyledir" diye yanıt vermişti.

Efsaneler

Wolfram von Eschenbach'ın destanının yanı sıra tarihte bu konuyla bağlantılı olarak anlatılmış birçok romantik öykü vardır.

Bunlardan bazısı 1180'li yıllarda **Chrétien de Troyes** adlı bir tarihçi şair tarafından kaleme alınmıştır. (Bunlardan biri de Britonlar'ın efsanesel kralı **Arthur** ile bağlantılıdır ve başlı başına bir inceleme konusudur.) Wolfram von Eschenbach, diğer birçok olası kaynağının arasında Chrétien de Troyes tarafından yazılmış efsanelerden de esinlenmiş olabilir.

Chrétien de Troyes

Bu öykülerde anlatılanlar, Katolik Kilisesi'nin dogmalarıyla çelişkiliydi. Nitekim okunması da anlatılması da kopyalanması da yasaklanmıştı.

1183 yılında, Chrétien de Troyes öldüğü gün Fransa'nın Troyes kentinde büyük bir yangın çıktı. Çok sayıda ev içindeki her şey ile birlikte kül oldu.

Biraz abartı sayılır ama *"Acaba bir bağlantı var mı?... Yazdıklarının ortadan kaldırılabilmesi amacıyla bir kundaklama yapılmış olabilir mi?"* diye düşünülmüştür.

* * *

Katolik Kilisesi her ne derse desin, her ne yaparsa yapsın, 13. yüzyıl başlarında bu öykülerin birçok değişik türü yine anlatılır olmuştu.

Bu anlatımların yoğunluk kazandığı dönemin, bir yandan Prieuré de Sion'dan kopmuş olan Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın giderek güç kazandığı, diğer yandan da Katolik Kilisesi'nin "sapkınlığın daniskası" olarak nitelediği Kathar inancının Languedoc bölgesi başta olmak üzere Avrupa'nın batısında yaygınlaşmaya başladığı yıllar ile örtüştüğü dikkati çeker. (Katharların öyküsü de başlı başına bir diğer inceleme konusudur.)

Bir şey daha dikkati çeker: **Kutsal Çanak**, bu öykülerin hemen hepsinde, şu ya da bu şekilde gündeme getirilmiştir.

Sonra bir şey daha dikkati çeker: Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, 14. yüzyıl başlarında ortadan kaldırılmıştır. Bu efsanesel öykülerin de o tarihlerden sonra ardı arkası kesilivermiştir. İnsan, *"Acaba bir bağlantı var mı yoksa bu durum sadece tarihin akışında bir kronolojik rastlantı mı?"* diye sorgulamaktan kendini alamıyor.

Lohengrin

Kutsal Çanak hakkında bilinenlerin çoğu, özellikle Fransa'nın kuzeydoğusundaki Lorraine ile çevresinde 12. yüzyılda halkın dilinde dolaşmış romantik öykülerden çıkmadır. Bunlara göre Kudüs'ün ele geçirilmesinin başkahramanı sayılan **Godfrey de Bouillon**, Parzival'in oğlu Kuğu Şövalyesi Lohengrin'in soyundan gelmedir.

Richard Wagner'in 1850 yılında yani Parzival'den epeyce önce yazmış olduğu "Lohengrin" adlı bir diğer operada bir başka efsanesel öykü anlatılır. Bunu da şöyle özetleyebiliriz:

*"Lohengrin bir gün **Montségur**'daki şatosundayken bir çan sesi duyar. Bu çan sesinin arasında, soylu bir aileden gelme birisinin sıkıntı içinde olup, acil yardım istediğine dair bir haber verilmektedir.* [*]

Yardım çağrısında bulunan kişi bir hanımdır. Birisi onu göle atıp boğarak öldürmek istemektedir." (Bazı kaynaklarda, -aslında coğrafya bakımından yeri hiç tutmasa bile- bu hanımın Bouillon düşesi olduğu belirtilir. Bu da olayı Godfrey de Bouillon'un soyuna bağlar.)

"Lohengrin hemen bir kayığa atlayarak kadının yardımına koşar. Kuğuların çektiği bu kayıkla kadını boğmak isteyen kişiye ulaşır. Saldırganı göle atarak kadını kurtarır.

Bir Wily Pogany yapıtı

Lohengrin, daha sonra, kurtarmış olduğu bu kadınla evlenir. Ancak bu evliliğin bir koşulu vardır. Karısı Lohengrin'e atalarının kim olduğuna ilişkin hiçbir şey sormayacaktır.

Lohengrin'in karısı sonradan kocasına vermiş olduğu sözü çiğner ve ona soyunu sopunu sorar. Bunun üzerine Lohengrin onu terk edip gitmek zorunda kalır. Çünkü soyunun başka kişilerce bilinmemesi gereklidir; bunu öğrenecek olan kişi çok sevdiği karısı bile olsa... Fakat giderken, oğlunu da arkasında bırakır." (Bir başka kaynakta yapılmış olan yoruma göre; Lohengrin'in oğlu, Godfrey de Bouillon'un büyükbabasıdır.)

[*] Bu öyküde değinilen Montségur, Languedoc'un hemen batısındadır. Katharlar'ı yok etmek için 13. yüzyılda Katolik Kilisesi'nin kışkırtmasıyla Fransa'da düzenlenmiş olan bir dahilî haçlı seferi kapsamında 1244 yılındaki bir kıyımın gerçekleştiği dimdik bir kayalıktır. Bu konunun ayrıntıları, "Katharlar" ile bağlantılı herhangi bir yazıda okunabilir.

Mitoloji

Kutsal Çanak hakkındaki romantik öykülerin temelinde Pagan inançlarına ilişkin ezgiler görülür. Yıl içindeki mevsim değişmelerine, dolayısıyla "yılın ölümü ve yeniden doğuşu" düşüncesine özenle ağırlık verilmiştir. Doğanın özellikleri, dinsel inanç ile bağlantılı bir şekilde açıklanmıştır. Belirgin astronomik ya da doğal olayların oluştuğu tarihler, kutlama yapılan, şenlik düzenlenen günlerdir.

Bu öyküler Batı Avrupa'da birdenbire, kendi başına ortaya çıkmamıştır. Tarihte gömülü çok daha eski kaynakları vardır.

Oralara uzanınca, bunların köklerinin Anadolu ve Ortadoğu'nun mitolojik öykülerinde olduğu görülür. Adonis, Attis, Eleusis, Dionysos mitleri gibi. Fakat bunlar o kadarla da kalmaz, İran'daki Mitra ve Antik Mısır'daki Osiris mitlerine de uzanır.

Bu tür mitlerin, çok daha sonraki tarihlerde ortaya çıkan günümüzdeki Masonluğun bazı ritüellerinde de önemsendiği görülüyor.

Hepsinde "kötüler" tarafından öldürülen bir "iyi", sonra da onun "iyiler" tarafından yaşama döndürülmesine ilişkin bir anlatım vardır.

Masonluktaki ritüellere göre Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif de kötü işçiler tarafından öldürülür; daha sonra iyi işçiler onu yaşama döndürür.

Ön yargı ile Masonluğa karşı olup kötülemeye çalışanlar, bu öyküyü örnek olarak gösterip, masonların cinayet işlemek üzere hazırlandığını ileri sürmüştür. İster inanın ister inanmayın!... Hem sonrasında bir de Hiram Abif'in katilinin öldürülmesi olayı var.

Kimileri de söz konusu "yaşama döndürme olayı"nı diline dolayarak masonları saçma sapan şeylerle uğraştıkları için alaya alır.

Oysa bu konuyu hiç de yaşanmış bir olay olarak görmemek gerekir. Ezoterik kurumlarda, inisiyasyondan geçmemiş olan bir kimse "ölü" sayılır. İnisiyasyonu ile asıl yaşama başlar. Bu bir simgesel dil anlatımıdır. Anlamak için her şeye bir simge olarak bakılmalıdır. Bunun için de simgeciliği (sembolizmi) kavramak, en azından buna değer vermek gerekir.

Nitekim İncil'de İsa'nın ölmüş olan Lazarus'u mezardan kaldırıp yeniden yaşama kavuşturması anlatılır. Bu olay, sanki İsa bir mucize yaratmış gibi gösterilir ama bu işin aslı, İsa'nın da bir üyesi olduğu Nazarenlerin yöntemleri uyarınca bir inisiyasyon işlemi yapılmış olmasıdır.

Filozof Taşı (Lapis Philosophorum)

Kutsal Çanak kavramı aslında bir simge olarak **"kutsal kan bağı"** konusuyla özdeşleşir.

Buna karşın kutsal kan bağından hiç söz edilmeksizin bu simgenin başka kavramları nitelemek üzere de kullanılmış olduğu görülür. Simge aynıdır ama anlamlandırılması ya da yorumu farklıdır. Bunun gerekçesi de bu simgenin nitelediği kavramı sadece belli bir soya özgü olmaktan kurtarıp, insanlığın tümüne mal etmektir.

Dolayısıyla bir simge olarak Kutsal Çanak salt "kutsallık" yakıştırılmış bir kâse olarak kalmamıştır. Birçok ruhsal dönüşümleri, doğaüstü işleri sağlamaya yarayan bir gereç olarak nitelenmiştir. *"Alâaddin'in Sihirli Lambası"* gibi bir şey haline dönüştürülmüştür; üstelik kullanımı öyle birkaç kereye bağlı değil, sınırsız...

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach, dizelerinde, bunun aslında bir çanak ya da benzeri bir kap değil bir taş olduğunu belirtmiştir. Kimi yerde buna "Cennetten inmiş taş" ya da kısaca "Cennet taşı" da denir. Aslında Latince "Lapis Exilis" terimi geçer.

Bu varsayımsal taş ile bağlantılı birçok somut özleştirme de var.

Örneğin Yakup'un Babil'de gece başını dayayıp uyumuş olduğu söylenen taş...

Süleyman Mabedi'ni inşa edenlerin, kullanacakları taşları işlemek üzere seçmeleri sırasında bir türlü beğenmeyip ellerinden attıkları, sonra sıra kubbeyi bağlamaya geldiğinde uygun bir taş ararken yine onu bulup bu kez tıpatıp yerine oturttukları "kilit taşı"… Sonrasında ise mabedin yıkılması sırasında kubbenin tepesinden düşüp toprağa gömülen, böylelikle yitirilen taş...

Kuşkusuz böyle olunca Kutsal Çanak sadece Hıristiyanlığa özgü kalamaz. Başka dinler ve inançlar da bundan payını alır.

Nitekim bu kavram İslâm dinine de girer ve aynı taş, Kâbe ile özdeşleşir. Muhammed'in Miraç olayı ile Yakup'un düşü arasında olağanüstü bir yakınlık, bir benzeşme vardır.

* * *

Bu varsayımsal taş alşimistlerin filozof taşı ile de bir tutulmuştur.

Bu taş hep birilerince bir rastlantı sonucu bulunur. Sonra yitirilir. Sonra da birileri hep onu aramaya girişir.

Ne bu arayış sona erer ne de yitirilmiş taş ile ilgili yeni efsaneler.

Kimilerine göre; bu taş herhangi bir nesneyi yoktan var edebilir. Her kim ona sahipse, "ölümsüzlük" elde eder.

Bu taş hastaları iyileştirir. Öylesine ki, ölmek üzere olan bir kişi bu taşı sadece bir kez görse en az bir hafta daha yaşar. Sağlıklı birisi görürse bundan sonraki birkaç yıl boyunca tüm işleri ve ilişkileri hep yolunda gider.

Denir...

Filozof Taşı başka biçimlerde de tasarımlanmıştır. Bir geometrik anlatımı da vardır. Fakat burada biz onları bir yana bırakalım da asal konumuza dönelim.

* * *

Tarihte yapıp etmiş olduklarına bakarak Nazileri hep çok sert karakterli kişiler olarak düşünürüz. İlginçtir ki, Nazilerden birçoğu şu "Kutsal Çanak" olarak anılan nesnenin sahiden var olduğuna, bu konuda anlatılmış öykülerin hiç olmazsa bir bölümünün doğruluğuna inanmış, bunu bulma işine baş koymuştur.

Zaten asıl sorun tüm bu efsanesel öykülerin gerçek olup olmadığı değildir. Birçok insanın bunlara inanmış, sonra bu inanışların tarihsel olayları etkilemiş hatta tarihin akışına yön vermiş olmasındadır.

İnsanlık ve uygarlık tarihi hep böyle inançların, saplantıların, hırsların, umutların çevresinde dönmüştür.

Naziler, Languedoc dolaylarında bu "şey"i ararken hem o çevreye zarar vermiş hem de halka eziyet etmiştir. Şayet Rennes-le-Château'da bir rastlantı sonucu toprağa öylesini gömülmüş olarak bulunmuş olan üç ceset Nazilerin kurbanı idilerse, belki de bunun gibi daha birçok gömülüvermiş ama bulunmamış ölü vardır.

* * *

Gelelim Nazilerin en büyük düşman saydığı masonlara...

Masonlar da çalışmalarında hep simgesel olarak bir taşı yontup işlemekte olduklarını söyler. Gerçek yaşamda öyle yapmakta olmasalar bile, öyle yapılması gerektiğini belirtir. Bu elbette simgesel bir deyiştir. Burada gerek "taş" gerekse "yontma işlemi" ile ne denilmek istendiğini anlamak ve değerlendirmek gerekir.

Bu simgesel taş, somut olarak biçimlendirildiğinde, yaklaşık olarak "küp" biçiminde ama her yüzü eğri büğrü bir taştır. Masonlar buna **"hamtaş"** adını verir, Masonluğa yeni girmiş olan bir kişinin simgesi olarak benimserler. «Bir mason, aslında kendisinden başka bir şey olmayan bu taşı işleyerek, onu bir "küptaş" biçimine getirmelidir.» derler.

Bu düşünceye göre "küptaş" terimi, olgunluğun hatta yetkinliğin simgesel karşılığı oluyor.

Masonlukta “taş” konusuyla bağlantılı sözler bitmez tükenmez gibidir. Bir mason, bu anlatımla daha Masonluğa ilk adamını atmaya hazırlandığı sırada karşılaşır. Her mason adayına bir levha üzerine yazılı şöyle yedi harf gösterilir: VITRIOL.

O anda adaya bu söz ya da yedi harften oluşan bu kısaltma üzerinde hiçbir açıklama yapılmaz. Her mason, önceden bir başka kaynaktan yararlanıp öğrenmemişse bunun ne anlama geldiğini daha sonra öğrenir. Aslında bu hiç de bilinmeyen bir şey, bir sır falan değildir; anlamını öğrenmek için mason olmak bile gerekmez. Nitekim masonik ritüellerde bu bağlamda belirgin bir açıklama yapılmamıştır. «Her mason, bilgiyi kendi çaba ve uğraşılarıyla edinmeli, gerçeği kendisi bulmalıdır.» denir.

Bu yaklaşımın sahiden işe yarayıp yaramadığını masonlara tek tek sormalı… Kuşkusuz çok farklı yanıtlar verenler çıkar.

Şu halde soralım: «Bu sözcük ya da kısaltma ne anlama geliyor?»

Bu sorunun yanıtını Alşimistlere (simyacılara) bağlayan verenler, bunun aslının bir kısaltma falan değil “Vitriolum” tarzındaki bir sözcük olduğunu söyler ki, o da bazı minerallerin bir araya gelmesiyle çeşitli madenlerin sülfürik asit ile girdikleri kimyasal etkileşimle) kükürt bileşiklerinden oluşan mavimtırak renkli bir tür taştır.

Fakat bu sözcük V.I.T.R.IO.L. biçiminde yazılınca, bu açıkça bir deyişin kısaltmasıdır. Açılımı Latince “**V**isita **I**nteriore **T**errae **R**ectificando **I**nvenies **O**ccultum **L**apidem” biçiminde verilir. Türkçedeki karşılığı şöyledir: “Yerin içini ziyaret et, orada düzeltilecek olan gizemli taşı bulacaksın.”

Bu deyiş de pek farklı değimdir: Alşimistlerin düşünce tarzını yansıtır.

Alşimistlere göre “gizemli taş”, doğanın gizemi ya da tözüdür. “Filozof Taşı” ile özdeştir. Ona erişebilmek için yerkürenin içine inmek ve oradaki ateşe ulaşmak kadar zor hatta olanaksız gibi görülen bir işe girişip başarabilmek için yılmadan çalışmak gerekir.

Masonlardan kimisi, bu deyişi Alşimistlerin tutumundan olabildiğince uzak tutup, simgesel bir anlam taşıdığını belirterek yorumlar.

Bu simgesel anlam vermede “gizemli taş” bir bakışta hemen görülemeyen, bilimsel yöntemle ve akıl yoluyla sürdürülecek bir çaba ile ulaşılabilecek “gerçek” kavramını temsil eder.

Beri yanda Masonluğu dinsel nitelikli bir kurum olarak gören masonlar da vardır. Onlara göre ise yerin içinin ziyaret edilmesi "bedensel ölümün kavranması ve bunun bilincine varılması" anlamına gelir. Bundan çıkarılması gereken sonuç da şudur: *"Madde dünya yüzünde kalır; beden toprağa döner; ruh sonsuza kadar yaşar."*

Fakat burada sadece bir taşın bulunmasına değil, onun düzeltilmesine ya da yenilenmesine, rektifiye edilmesine değinilmektedir.

Dolayısıyla bir simge olarak ortaya konulan bu taş kesin ve değişmez değil, aksine değişebilir ve gelişebilir bir nitelik taşır.

"Taş" kavramının insanı simgelediği benimsenince, bu deyişteki gizemli taş, "insanın öz benliği" olmaktadır.

Bu deyiş üzerinde çok daha ayrıntılı açıklamalar yapılabilir. Ancak bu hayli derin bir felsefeye girmeyi gerektirir; dolayısıyla bu kitabın amacının çok dışına çıkar.

* * *

Şu işe bakın!... Rennes-le-Château kilisesindeki bir dövizde simge niteliği taşımak üzere yer alan "taş" kavramının Masonluk ile de bağlantısını kurarken nerelere geldik.

İyisi mi, bu noktada duralım ve Bérenger Saunière'in kilisenin sunak taşı altında bulmuş olduğu belgeler ile bağlantılı olayların sonrasına geçelim.

Hatta sonrasının çok daha önemli olduğu bile söylenebilir.

Gizli Dosyalar

Bu çalışmanın ikinci ve dördüncü bölümlerinde, Paris'teki Milli Kütüphane'de "Dossiers Secrets" *(Gizli Dosyalar)* adı altında arşivlenmiş olan birtakım belgelerden söz etmiştik. Rennes-le-Château köyünün ünlü rahibi Bérenger Saunière'in kilisenin eski sunak taşının altında keşfetmiş olduğu belgelerin de elden ele dolaştıktan sonra oraya ulaştığını belirtmiştik.

1960'lı yıllarda keşfedilmiş ya da ulaşılabilmiş olan söz konusu dosyaların kapsamında sadece bunlar değil, daha başka bulgular da var. Örneğin Hıristiyanlara Birinci Haçlı Seferi ile bir zafer kazandırmış olarak nitelenen Godfrey de Bouillon'un adını da içeren Merovenjlerin soy ağacı çizelgeleri… Dahası, Prieuré de Sion'un büyük üstatlarının adları…

Şimdi sıra, bunların kapsamında daha başka neler olduğuna bakmaya geldi.

* * *

Az önce, sözü edilen dosyaların 1960'lı yıllarda *"keşfedildiğini"* belirttik.

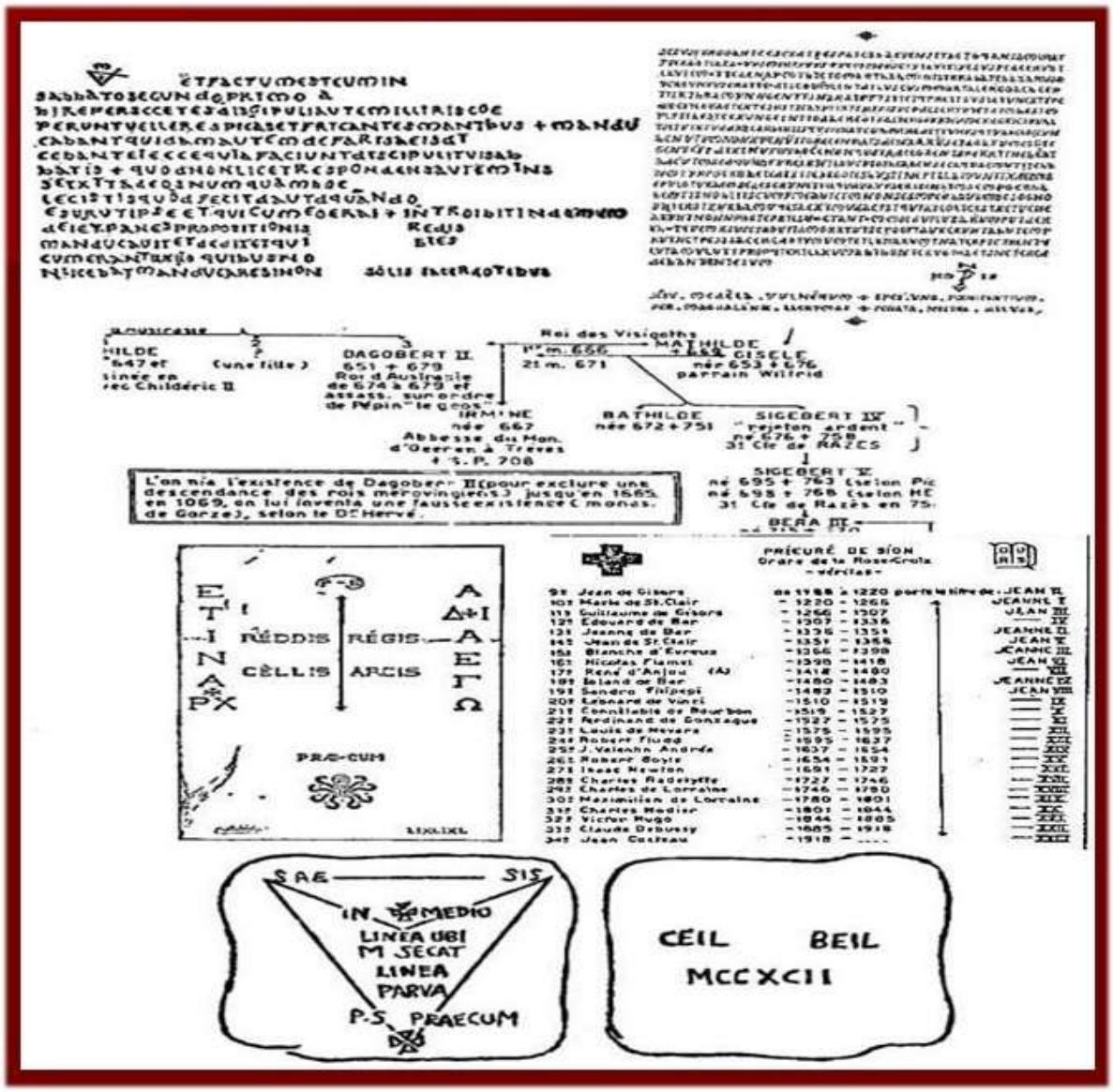
Bu deyişin ne denli doğru olduğu kuşkulu…

Kimilerine göre ortada bir keşif falan yok. Bu dosyalar kütüphaneye sanki bir rastlantı sonucu bulunmuş gibi ortaya çıkarılması, bulanların keşfettiğini sanması amacıyla özellikle konmuş. Sonra da bu keşfin yapılabilmesi için araştırmacı yazarlara yol gösterilmiş.

Bu dosyalar baştan sona incelenmiş, kapsamlarına birçok kitapta ve çeşitli yayın organlarında uzun uzadıya yer verilmiş olduğuna göre artık gizlilikleri kalmamış durumda. "Gizli Dosyalar" sadece bu belgelerin toplu adı.

Buna karşın, Paris'teki Milli Kütüphane'ye gider de oradaki görevlilerden incelemek üzere bunları isterseniz, size çıkarmayabilirler. Kütüphanede böyle bir şey bulunmadığını söyleyebilirler. Adı üstünde: "Gizli Dosyalar".

Fakat o kütüphaneye gidip, böyle bir araştırmaya girişme zahmetine değmez. Çünkü birçok yazar bunu çoktan yapmış, neleri kapsadıklarını uzun uzun anlatmış. Üstelik bunların üzerinde "akademik" olarak nitelenebilecek tartışmalar bile yapılmış. Bu konuyla bağlantılı sayısız başvuru kaynağı var. Bu dosyalardaki bazı belgeler de apaçık ortaya serilmiş durumdu.

Araştırmacı yazarlar, bu konu hakkında şöyle bir görüşte birleşiyor:

"Özgün olarak bu dosyaların kapsamında, birtakım başka belgelerin daha bulunması gerekir. Var olanlar dikkatle incelendiğinde bir eksiklik fark edilir. Bazılarının yer yer tahrif edilmiş, bazı sayfaların çıkarılmış olduğunu gösterir belirtiler göze çarpıyor."

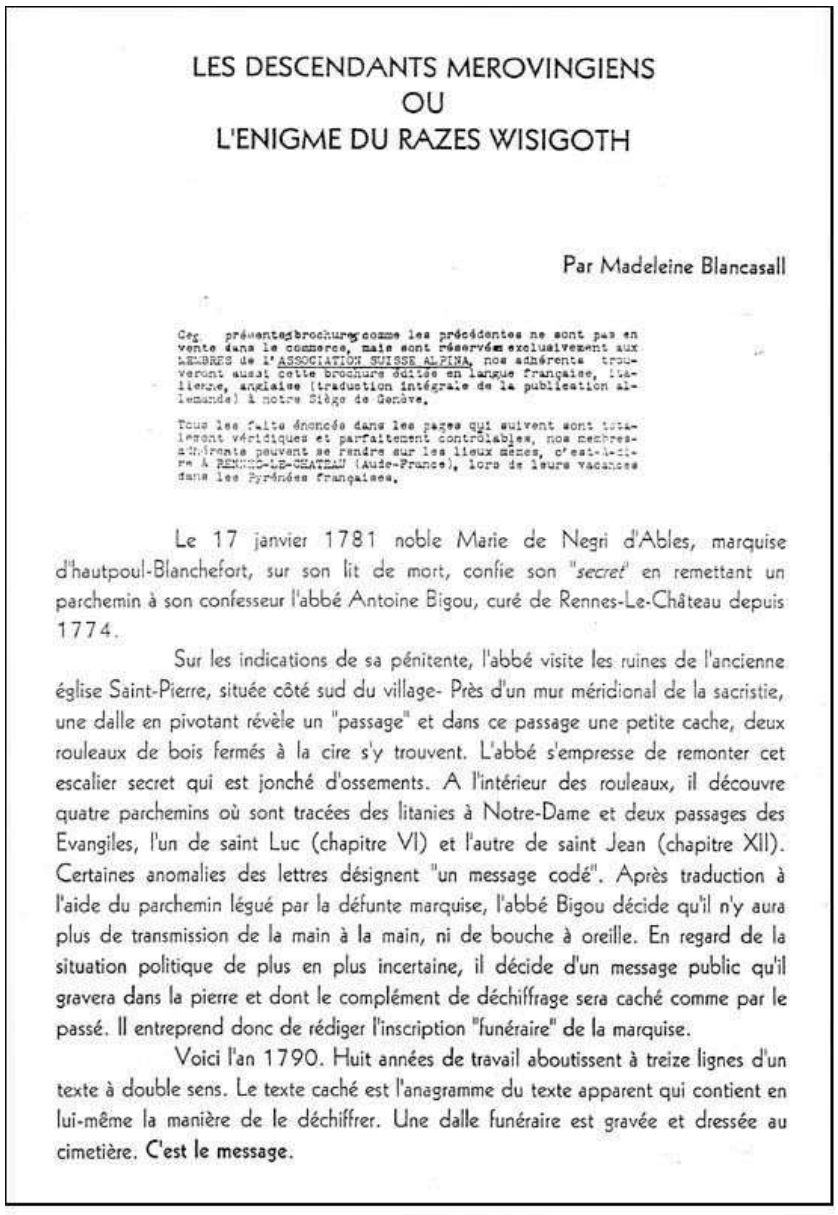
Eğer araştırmacıların savı doğruysa bu dosyalarda yer alan belgelerdeki bilgiler ne kesin ne de tümüyle güvenilir sayılır. Ancak öyle olsa bile, kapsamlarına değinmenin sakıncası yok.

Henri Lobineau

Gizli dosyalardan birinin başlığı şöyle: ***"Les Descendants Mérovingiens ou l'Enigme du Razès Wisigoth"*** *(Merovenjlerin Soyundan Gelenler ya da Vizigot Razés Bilmecesi)*.

Bu belgenin özgün kapsamını, Madeleine Blancasall'ın Almanca olarak yazdığı, Vincent Celse-Nazaire tarafından Fransızcaya çevrildiği, İsviçre'nin en büyük mason örgütü **Alpina Büyük Locası** tarafından bastırıldığı yazılı...

Hemen başında Rennes-le-Château ile bağlantılı konulardan söz ediliyor.

LES DESCENDANTS MEROVINGIENS
OU
L'ENIGME DU RAZES WISIGOTH

Par Madeleine Blancasall

Ces présentes brochures comme les précédentes ne sont pas en vente dans le commerce, mais sont réservées exclusivement aux MEMBRES de l'ASSOCIATION SUISSE ALPINA, nos adhérents trouveront aussi cette brochure éditée en langue française, italienne, anglaise (traduction intégrale de la publication allemande) à notre Siège de Genève.

Tous les faits énoncés dans les pages qui suivent sont totalement véridiques et parfaitement contrôlables, nos membres adhérents peuvent se rendre sur les lieux mêmes, c'est-à-dire à RENNES-LE-CHATEAU (Aude-France), lors de leurs vacances dans les Pyrénées françaises.

Le 17 janvier 1781 noble Marie de Negri d'Ables, marquise d'hautpoul-Blanchefort, sur son lit de mort, confie son "*secret*" en remettant un parchemin à son confesseur l'abbé Antoine Bigou, curé de Rennes-Le-Château depuis 1774.

Sur les indications de sa pénitente, l'abbé visite les ruines de l'ancienne église Saint-Pierre, située côté sud du village- Près d'un mur méridional de la sacristie, une dalle en pivotant révèle un "passage" et dans ce passage une petite cache, deux rouleaux de bois fermés à la cire s'y trouvent. L'abbé s'empresse de remonter cet escalier secret qui est jonché d'ossements. A l'intérieur des rouleaux, il découvre quatre parchemins où sont tracées des litanies à Notre-Dame et deux passages des Evangiles, l'un de saint Luc (chapitre VI) et l'autre de saint Jean (chapitre XII). Certaines anomalies des lettres désignent "un message codé". Après traduction à l'aide du parchemin légué par la défunte marquise, l'abbé Bigou décide qu'il n'y aura plus de transmission de la main à la main, ni de bouche à oreille. En regard de la situation politique de plus en plus incertaine, il décide d'un message public qu'il gravera dans la pierre et dont le complément de déchiffrage sera caché comme par le passé. Il entreprend donc de rédiger l'inscription "funéraire" de la marquise.

Voici l'an 1790. Huit années de travail aboutissent à treize lignes d'un texte à double sens. Le texte caché est l'anagramme du texte apparent qui contient en lui-même la manière de le déchiffrer. Une dalle funéraire est gravée et dressée au cimetière. C'est le message.

Bu belgede Merovenj hanedanının Tevrat'ta belirtilen ailelerden gelişi, bu soyun günümüzde Fransa'daki **Plantard** ailesine kadar uzanışı anlatılıyor.

Merovenjlerin, eskice bir daktilo ile yazılmış, bağlantıları yer yer el ile konmuş bir soy ağacı çizimi var. İşte onun tamamı bu dosyadan çıkma...

Söz konusu çizelgenin Henri Lobineau adlı birisi tarafından düzenlendiği ileri sürülmüştür. (Sonradan belirlenmiş olduğu üzere, aslında "Henri Lobineau" diye bir kişi yok. Bu, Avusturyalı koleksiyoncu yazar **Leo Schidlof**'un kullandığı bir takma isim…)

Bu olay ortaya çıkıp da dünya kamuoyunda yankılanınca, İsviçre'deki Alpina Büyük Locası, konuyla hiçbir ilgisi olmadığını açıklamış.

Acaba o mason örgütünün üst düzeyinde bulunan kişilerden kimileri, bu işin içine bulaşmış olamaz mı?

Kim bilir!... Belki.

Bir mason örgütünün üst düzey yönetiminde yer alan kimi masonların arada sırada böyle işlere giriştiği, bundan ötürü üyesi oldukları mason örgütünü zor durumda bıraktığı hatta o örgütün başına iş açtığı bile biliniyor. Tarihte bunun birçok örneği var.

Anlaşılan, Masonluk, bu bakımdan hiçbir yerde gerektiğince kurumsallaşamamış.

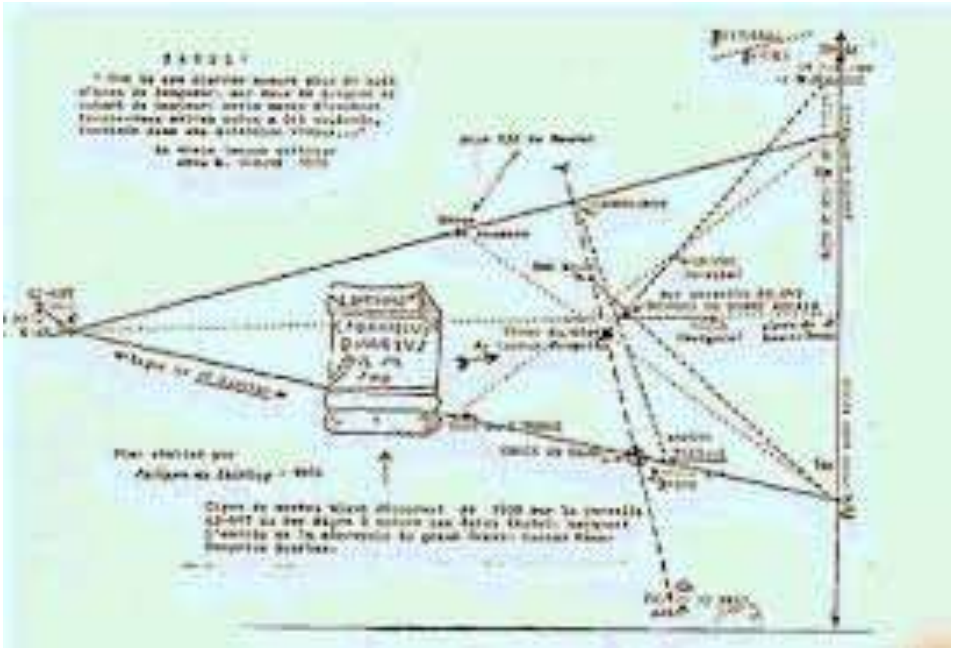
Her örgütün elbette yetkili organları, uyulması gereken yazılı kuralları var ama o organlardan birinde yer alan bir mason olmadık işlere kalkışabiliyor.

Sonra diğerleri onun ardında bıraktığı pisliği temizlemek zorunda kalıyor.

* * *

1966 yılında ortaya çıkan ***"Un Trésor Mérovingien à Rennes-le-Château"*** *(Rennes-le-Château'da Bir Merovenj Hazinesi)* başlıklı belgenin de önceki gibi Alpina Büyük Locası'nın yayını olduğu ileri sürülmüştür.

Bu yazıda şu ünlü hazine anlatılmakta, yeri gösterilmekte...

İsviçre'nin Alpina Büyük Locası bu belge hakkında da ilgisinin olmadığına ilişkin bir açıklama yapmış mı, yoksa bu söylentiyi artık göz ardı mı etmiş, bilinmiyor. Bir tepki göstermişse, araştırılıp bulunabilir ama o kadar da önemli değil… Hani *"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."* denir ya! Birisi durup dururken niçin bu yazının Alpina Büyük Locası'nın yayını olduğunu söylesin?... Bunda bir art niyet aramak da gerekmez. Böyle bir yazının kapsamı o büyük locaya bir suçlama getirmez ki...

Belki şu olabilir: Çoğu mason örgütü gibi, Alpina Büyük Locası'nın da bir yayın organı var. Yılda on kez çıkarılan "ALPINA" adlı bir dergi. Belki de bu yazı, o dergide yayımlanmış makalelerden biriydi. Zaten mason örgütleri, kimi zaman ve yerde, yayın organlarında yer almış olan birtakım yazılardan ötürü de suçlanmıştır.

*** * ***

1966 yılında, öncekinden bir ay kadar sonra ortaya çıkan bir diğer belge "***Pierres Gravées du Languedoc***" *(Languedoc'taki Mezar Taşları)* başlığını taşıyor. Avusturyalı tarihçi Eugene Stüblein tarafından 1884 yılında kaleme alınmış olan bir kitaptan alıntı olduğu belirtilmiş.

Oysa bilindiği kadarıyla adı verilen tarihçinin böyle bir yapıtı yok.

Bu belgede, bir başka bilgi daha veriliyor: Daha önceki belgelerde adı "Henri Lobineau" olarak geçen kişinin, aslında **Leo Schidlof** olduğu, ona bir takma ad uydurulduğu burada da yazılı.

Bu dosyayı keşfedenler, denilenin doğru olup olmadığını araştırmak üzere Leo Schidlof'u bulup, kendisiyle görüşmek istedi.

Heyhat!... Geç kalmışlardı. Leo Schidlof bir süre önce ölmüştü.

Leo Schidlof'un Merovenjlerden bu yana Batı Avrupa'daki olaylarla ilgili olup, henüz yazmadığı ve tarihçilerce de pek bilinmeyen çok geniş çapta bilgi birikimi olduğu söyleniyordu. Oysa bu bağlamda ortaya koymuş olduğu pek bir şey de yoktu.

Dolayısıyla şöyle bir yorum yapıldı:

"Ya aslında Leo Schidlof'un böyle olağanüstü bir bilgisi yoktu; bu sadece bir söylentiydi ya da bunlar onunla birlikte mezara gitti."

Belki bir gün, beklenmedik bir yerde, bu kez gerçekten rastlantısal olarak birtakım belgeler bulunur. Kim bilir, belki bir başka yerdeki genel ya da özel kütüphanelerin birinde Paris'teki "Gizli Dosyalar" gibi henüz keşfedilememiş ya da kimilerinin henüz ortaya çıkarmadığı birtakım başka belgeler de vardır.

Nitekim 1977 yılında başlığı ***"Le Cercle d'Ulysse"*** *(Ulis Çemberi)* olan bir başka belgeden daha söz edildi.

İddiaya göre Bérenger Saunière'in yeğeni, doğrudan amcasının yazmış olduğu bu belgeyi İngiltere'de Roland Stanmore ve Thomas Frazer adlı kişilere satmıştı. Onlar da bunu bir banka kasasına yerleştirmişti.

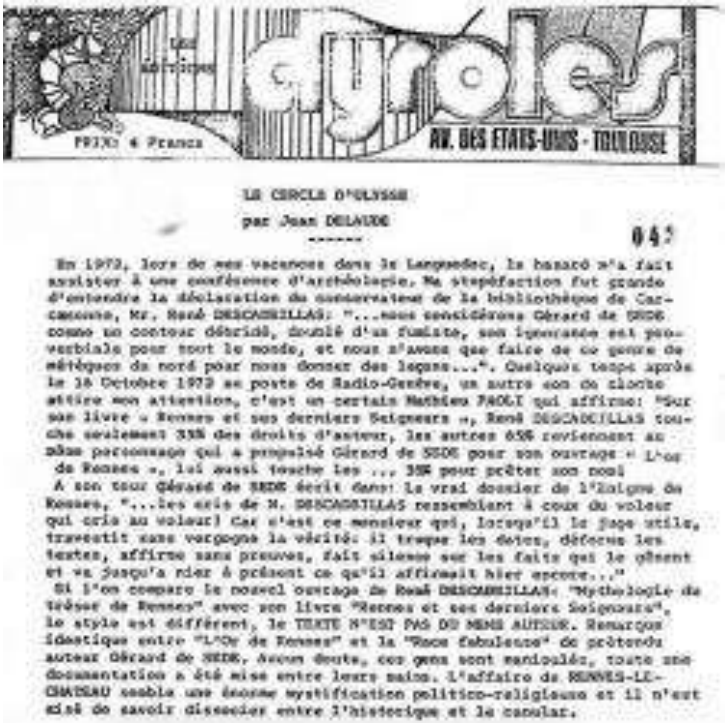
Bu duyumu alan araştırmacılar hiç durur mu?... Hemen o bankanın adını da öğrenip, peşine düştüler.

Elbette banka bu konuda hiçbir sır verecek değildi ama umutsuz da olsa bir kez denediler.

Hiçbir şey elde edemediler.

Günümüze dek bu konuda değişen bir şey olmadı.

Dolayısıyla böyle bir belgenin sahiden de var olup olmadığı, kesin bir şekilde bilinmiyor.

Gyrolen

AV. DES ETATS-UNIS - TOULOUSE

PRIX: 4 Francs

LE CERCLE D'ULYSSE

par Jean DELAUDE

043

En 1972, lors de mes vacances dans le Languedoc, le hasard m'a fait assister à une conférence d'archéologie. Ma stupéfaction fut grande d'entendre la déclaration du conservateur de la bibliothèque de Carcassonne, Mr. René DESCADEILLAS: "...nous considérons Gérard de SEDE comme un auteur décrié, doublé d'un fumiste, son ignorance est proverbiale pour tout le monde, et nous n'avons que faire de ce genre de mêtèques du nord pour nous donner des leçons...". Quelques temps après le 16 Octobre 1972 au poste de Radio-Genève, un autre son de cloche attire mon attention, c'est un certain Mathieu PAOLI qui affirme: "Sur son livre « Rennes et ses derniers Seigneurs », René DESCADEILLAS touche seulement 33% des droits d'auteur, les autres 65% reviennent au même personnage qui a propulsé Gérard de SEDE pour son ouvrage « L'or de Rennes », lui aussi touche les ... 35% pour prêter son nom"

A son tour Gérard de SEDE écrit dans: le vrai dossier de l'énigme de Rennes, "...les cris de M. DESCADEILLAS ressemblant à ceux du voleur qui crie au voleur! Car c'est ce monsieur qui, lorsqu'il le juge utile, travestit sans vergogne la vérité: il trempe les dates, déforme les textes, affirme sans preuves, fait silence sur les faits qui le gênent et va jusqu'à nier à présent ce qu'il affirmait hier encore..."

Si l'on compare le nouvel ouvrage de René DESCADEILLAS: "Mythologie du trésor de Rennes" avec son livre "Rennes et ses derniers Seigneurs", le style est différent, le TEXTE N'EST PAS DU MEME AUTEUR. Remarques identiques entre "L'Or de Rennes" et la "Race fabuleuse" de prétendu auteur Gérard de SEDE. Aucun doute, ces gens sont manipulés, toute une documentation a été mise entre leurs mains. L'affaire de RENNES-LE-CHATEAU semble une énorme mystification politico-religieuse et il n'est aisé de savoir discerner entre l'historique et le canular.

Diyelim ki vardır ve bir gün bulundu.

O zamanki durum da bugünkünden pek farklı olmayacak. Yine akademik tartışmalar yapılacak; yine kimileri belgenin kapsamının doğruluğunu ileri sürerken kimileri de baştan sona uydurma olduğunu söyleyecek. Kaligrafi uzmanlarına başvurulacak. Bérenger Saunière'in el yazısı ile karşılaştırmalar yapılacak. Sonunda da büyük olasılıkla, *«Olabilir de, olmayabilir de.»* denecek. Dolayısıyla, -kapsamında her ne yazılı olursa olsun- kesinlikle güvenilir bir nitelik taşımayacak.

* * *

Gizli dosyaların bir diğer bölümünde, Prieuré de Sion ile bağlantılı bilgilerin yanı sıra Bérenger Saunière'in Rennes-le-Château köyünün kilisesinde bulduğu el yazmaları, köyün önceki rahibi Antoine Bigou tarafından yapılmış olan mezar taşının üzerinde yazılı olanlar, bununla bağlantılı birtakım ek bilgiler yer alıyor.

Bu belgelerin Paris'teki Milli Kütüphane'ye gelinceye kadar elden ele dolaştığından söz etmiştik ya... Şöyle bir yorum yapılıyor:

"Bérenger Saunière bunları Johann Salvator'a, o da işi bittikten sonra Prieuré de Sion'un Büyük Üstadı Claude Debussy'ye vermişti.

Aradan elli yıl kadar bir süre geçti. Claude Debussy'den sonra Prieuré de Sion'un büyük üstadı olan ***Jean Cocteau****, bu organizasyona yüzyıllarca sürdürülmüş olan tarzından çok farklı, bambaşka bir çehre edindirmek istedi. Bunları inceleyip, ortaya derli toplu bir sonuç koyması için Leo Schidlof'u görevlendirdi."*

Bu bir olasılıktır. Fakat belgelerin geçirdiği serüven başka türlü de olabilir.

Bu arada bir rastlantıdan daha söz edelim:

Claude Debussy'nin büyük üstat olduğu dönem, Bérenger Saunière'in Rennes-le-Château'da geçirdiği yıllar ile (1885-1917) hemen hemen örtüşüyor.

Şimdi birisi çıkıp, bu kronolojik rastlantı üzerine de spekülasyon kurabilir. Kim bilir, belki yapan olmuştur bile…

Kuşku Yaratan Bulgular

1976 yılında Paris'teki Milli Kütüphane'de bir diğer belge daha bulundu.

Bu bir çalışmaydı. ***"Le Serpent Rouge"*** *(Kızıl Yılan)* başlığını taşıyordu.

Bu çalışmayı yapanların, Pierre Feugere, Gaston de Koker ve Louis Saint-Maxent adlı üç kişi olduğu belirtilmişti. (Aynı başlık altında ve bu konuyu işleyen, üç kişinin birlikte yazdığı bir kitap daha var. Ancak o başka.)

Bu çalışma, toplam 13 kıtadan oluşan bir şiir gibidir. Bunlardan on ikisi Zodyaktaki bildiğimiz burçlardan birinin adını taşır. Sonuncusuna, on üçüncü burç olarak benimsenen **"Ophiuchus"** *(yılanın sahibi)* adı verilmiştir.

Rennes-le-Château köyündeki kilisenin dekorasyonunda kullanılmış olan simgelerin anlamlarını anlatan bu çalışmada, simgeler arasındaki bağlantılar da açıklanır. Böylece, Bérenger Saunière'in kiliseyi niçin o şekilde dekore etmiş olduğuna da bir açıklama, daha doğrusu yorum getirilir.

Bu anlatım ve yorumlarda Alşimistlere özgü bir tutum görülür. Nitekim Alşimistler, çalışmalarında "kızıl yılan" terimini de kullanır. Bu terim, bakırı altına dönüştürme işleminde bir katalizör [*] olarak kullanıldığı söylenen kırmızı kükürt aracılığıyla gerçekleştirilen kimyasal oluşumu niteler. Bu işin bir zincirleme reaksiyon olduğu söylenir.

[*] Katalizör: Bir kimyasal işlemde, doğrudan reaksiyona girmeyen ama reaksiyonun oluşumuna yardım eden bir madde.

Burada kızıl yılan bir simgedir. İsa'dan günümüze dek süregeldiği kabul edilen **kutsal kan** bağını vurgular yani **Kutsal Çanak** kavramıyla özdeşleşir.

* * *

Tam bu belge keşfedilmişti ki, bu çalışmayı ortaklaşa yaptıkları belirtilen o üç kişinin, hep birden asılmak suretiyle ölü bulunduğu haberi alındı.

Polis, bu kişilerin Satanist olduğunu, kendilerini astıklarını açıkladı.

Ölen kişilerin her birinin ailesi, oğullarının adı belirtilen diğer iki kişiyle hiçbir ilgisi olmadığını ileri sürdü.

Hiçbirinin diğer ikisiyle ilgisi yok idiyse nasıl olmuştu da bunların üçü birden hemen aynı anda kendini asmıştı?

Nasıl olmuştu da üçünün adı aynı belgenin üzerinde buluşmuştu?

Bu belgeye sahte bir yazar adı konması gerekmişse bir teki yetmez miydi?

Bu olaya ilişkin resmî soruşturma dosyası alelacele kapatıldı.

İşte bu durum, bu işin ardında bir iş olduğuna ilişkin kuşkuyu artırır.

Ancak tüm bunlar bu belgedeki çalışmanın gerçekten o kişilerce yapılmış olup olmadığına ilişkin bilgi vermez. Adı belirtilen üç kişinin ölmeden önceki kimlikleri incelendiğinde, bunun pek olamayacağı, böyle bir çalışma yapacak nitelikte kişiler olmadıkları anlaşılır.

Birisi üçünün birden adını kullanmış.

Kimilerine göre bu çalışmadaki üslup, 1956 yılında Prieuré de Sion'a bambaşka bir kurumsal kimlik edindirmeye girişmiş olan Jean Cocteau'nun tarzı ile tıpatıp örtüşür.

İşte bu olmayacak şey değil.

* * *

Araştırmacılar ayrıntılı bilgi edinmek istediğinde, "Gizli Dosyalar" olarak nitelenen belgelerin hemen hepsinde aynı durum ile karşılaşmıştır.

Herhangi bir belgeyi yazmış ya da düzenlemiş olduğu belirtilen kişinin adı ya uydurulmuş ya da ödünç alınmış gibidir. İlgili belge ortaya çıkar çıkmaz, ya aslında öyle bir kişinin hiç olmadığı ya da kısa bir süre önce ölmüş olduğu görülmüştür. Sanki şöyle deniyor:

«Belgeyi al ve kullan... Yazarını arama.»

Bu olay sadece dosyalarda adı geçen kişilerle de sınırlı değil.

Neden sonra, bu dosyaları Paris'teki Milli Kütüphane'ye **Fakhur el Islam** adında bir kuryenin topluca getirip kütüphane ilgililerine teslim etmiş olduğu öğrenildi.

Hemen bu adamın nerede bulunabileceğini araştırmaya girişenler, onun da 1967 yılında Paris'in güneydoğusundaki Melun adlı bir kasabanın hemen dışında, demiryolu üzerinde ölü bulunmuş olduğunu öğrendi.

Bu konuda da polisin yaptığı araştırmadan da hiçbir sonuç çıkmadı.

Nedeni anlaşılamayan ve faili meçhul cinayetlere biri daha eklendi.

Polisiye macera romanı yazacak olanlar için pek çekici bir tema…

Konu yalnızca kişi adlarıyla da kalmaz.

Bu dosyalardaki belgelerden bazılarının kapsamında konuyla ilgili olmak üzere birtakım adresler verilmiştir. Bunlar araştırıldığında, ya böyle bir adresin hiçbir yerde olmadığı, bütünüyle uydurulduğu ya da konuyla uzaktan yakından ilgisinin bulunmadığı görülür.

Ondan sonra gelin de bu belgelerde yazılı olanlara güvenin!

* * *

Kütüphanedeki "Gizli Dosyalar", kütüphane kuralı uyarınca "salt okunur" nitelikliydi yani bunların kütüphaneden çıkarılması yasaktı. Sadece kütüphane görevlisinin gözü önünde, orada okunup incelenebilirdi. Araştırmacıların ise bunların üzerindeki incelemelerini öyle bir gün içinde yapıp bitirmeleri, notlarını almaları olanaksızdı. Fotoğraflarının çekilmesine de izin yoktu. Bu nedenle kütüphaneye birkaç kez gidip, orada çalışmaları gerekiyordu.

İçlerinden kimisinin karşılaştığı ilginç bir olaylar serisi var:

Bu gidiş gelişlerinde, daha önce orada görmüş oldukları bazı dosya ve belgelerin şimdi yerinde olmadığını fark edince şaşkınlık içinde kalmışlar.

Haydi diyelim ki bu olabilir... O araştırmacılardan sonra kimliği bilinmeyen bir başkası geliyor ve belki kütüphanecilere belli etmeden, belki gözlerinin önünde dosyalardaki bazı belgeleri alıp götürüyor. Açıkçası aşırıyorlar.

Fakat daha garip olanı da var: Bir önceki aşamada gözden geçirmiş olup, daha sonra bulamamış oldukları bir dosya ya da belge, bir sonraki aşamada durup dururken yeniden ortaya çıkmış.

Hayretler içinde kalmışlar.

Baktıklarında; bu kez içindeki bilgilerin yer yer değişikliğe uğramış olduğunu görmüşler. Üstelik bu birkaç kez yinelenmiş.

Paris'teki Milli Kütüphane'nin kuralları, bu bakımdan çok sıkıdır. Bunun nasıl olduğunu anlamak olanaksız.

Demek ki birileri kütüphaneciler ile iş birliği etmiş. İkide bir bu dosyalara el atıyor, karıştırıyor, kapsamlarını değiştiriyormuş.

Dolayısıyla, elde edilen hangi bilginin doğru, hangisinin yanlış, hangisinin saptırılmış, hangisinin düzmece olduğunu anlamanın da olanağı yok.

Bu işlere adı karışan bir kişi aranıyor; bu arayışın sonunda ya öyle bir kişinin olmadığı anlaşılıyor ya da öldüğü öğreniliyor.

Konuyla bir bağlantısı bulunduğundan ötürü mü öldürülmüş, yoksa zaten ölmüş olan kişilerin adı seçilerek mi kullanılmış, o da belli değil.

Hiçbir şey tam olarak belli değil... Hiçbir şey kesin ve güvenilir değil.

Her şey bir seri bilmece gibi... Ara sıra bu bilmecenin bazı halkaları çözülüyor fakat daha sonra o çözülmüş halkalar ortaya bir başka bilmece çıkarıyor.

Arap saçına dönmüş bir olay ve belgeler zinciri...

Tam bir polisiye macera romanı gibi…

* * *

İşte bu durum "Gizli Dosyalar" adıyla anılan bu belgelerin içindekilerin tümünün doğruluğunun kuşkuyla karşılanmasını gerektirir.

Fakat tüm bu olgulara, üstelik olup bitenlerin baştan beri bilinip açıklanmış olmasına karşın, bu belgeler dünya çapında hayli sansasyon yarattı.

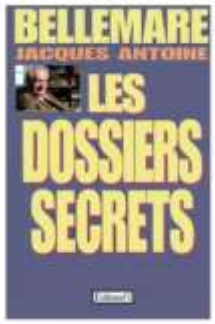
Kapsamlarının doğruluğu kuşkulu olsa bile göz ardı edilmeleri olanaksız.

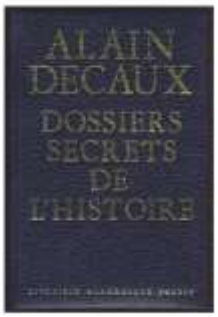
Kim bilir, belki de bu belgeleri araştırmacılara keşfettirmiş olanların asıl amacı bir sansasyon yaratarak dünya kamuoyunun ilgisini çekmekti.

Olamaz mı?

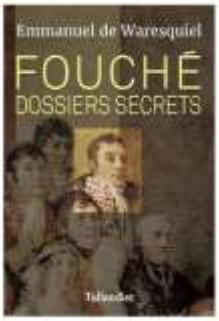
Olabileceğini göreceğiz.

Bu arada bir de şu bilgiyi edinelim: Bu "gizli dosyalar konusu üzerinde yayımlanmış birçok kitap var. İşte bunlardan birkaçı:

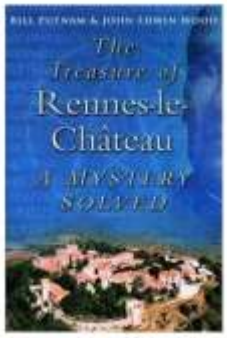

Bu konu öylesine çok ilgi görmüş ki, bu kitaplardan birkaçı ayrı kapak düzenlemesi altında birkaç kez yayımlanmış. İnternette bunlardan birçoğunun hatta başkalarının da ayrıntılarını görmek olanaklı… Hiç kuşkusuz, doğrudan Rennes-le-Château üzerine yayımlanmış kitaplar da var. Fakat hiçbiri, az sonra sözünü edeceğimiz kadar önemli ve ünlü değil…

Rennes'in Altını

1967 yılında, Fransız yazar **Gérard de Sède**, yapıtlarına bir yenisini ekledi: ***"L'or de Rennes"*** *(Rennes'in Altını)*. Bu kitabı hazırlarken, kaynakça olarak şu mahut gizli dosyalarda yer alan belgeleri kullanmıştı.

Az önce sözünü ettiklerimiz dışında, özellikle bu kitap çok tutuldu. Uzun süre kitapçıların "çok satan" raflarından inmedi. Üst üste birkaç kez basıldı.

Aynı sıralarda Milli Kütüphane'de bir başka dosya daha bulundu.

Bu dosya, öncekiler gibi belli bir konu üzerinde odaklanmamıştı. Üstelik gelişigüzel şeylerle doldurulmuştu; gazetelerden kesilmiş kupürler, mektuplar, soy ağaçları, çeşitli çalışmaların fotokopileri gibi...

Bu koleksiyon **Pierre Plantard de Saint-Clair** adlı kişiye aitti. Yukarıda değinmiş olduğumuz bir konuyu yine gündeme getiriyordu: *"Henri Lobineau diye birisi yoktur. Bu, uydurulmuş bir takma addır; Paris'te Saint-Sulpice Kilisesi'nin de bulunduğu yerdeki Rue Lobineau adlı bir sokağın adından esinlenilerek konmuştur."*

Şimdi diyeceksiniz ki, «Ayrıntıları bir yana dursun, bunu öğrenmiştik. Bir kez daha gündeme getirilmesinin ne gereği var?»

Gereği bu bilgi değil, bilgiyi kimin getirmiş olduğu... Pierre Plantard adlı kişiye ait belgelerin arasından çıkması…

İkinci soru: «Ne olmuş öyleyse?... Bu neyi değiştirir?»

Değiştirdiği bir şey yok ama değiştirdiği bir durum var.

O kişinin adının özellikle gündeme getirilmesini, kamuoyunun onunla daha yakından ilgilenmesini sağlar.

* * *

1996 yılında, İngiliz BBC televizyonu, Rennes-le-Château köyü hakkında bir program yaptı. Bu konuda ortaya konmuş olan bilgi ve bulguların tümü, saçma sapan ve uyduruk olarak nitelendirdi. Ortaya konulan görüş, özetle şöyleydi:

"Bérenger Saunière tarafından bulunmuş olduğu ileri sürülen, sonra da Paris'teki Milli Kütüphane'ye yerleştirilmiş belgeler sahtedir. Bunlar, Philippe de Chérisey adlı biri tarafından düzenlenmiştir."

Gene bu programda anlatıldığına göre yazar Gérard de Sède, başından beri bu belgelerin sahte olduğunu biliyordu. Sırf para kazanabilmek amacıyla kitabında bunları gerçek gibi yansıtmıştı. Bu konuyla bağlantılı gerçekleri ortaya çıkarabilmek için uzun süre yılmadan didinen araştırmacı yazarların, boşuna zaman ve emek harcamış oldukları ileri sürüldü.

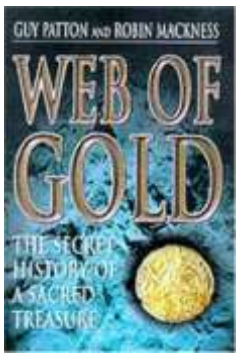
BBC televizyonunun bir zamanlar "youtube" kanalında izlenebilen fakat sonra her nedense kaldırılan yayınında belirtilenler doğru olabilir. Ancak bunun değiştiremeyeceği bir gerçek var:

Rennes-le-Château köyünde insanı şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleyen ve hiç de olağan sayılamayacak birtakım olaylar yaşanmıştır. Bu olayların uzantısında, gerek uluslararası politika gerekse Prieuré de Sion ile birtakım bağlantılar vardır.

Günümüzde, aynı konu üzerine araştırmalar yapmış ve kitaplar yazmış olan **Henry Lincoln**'ün internetteki şu videosun ulaşılabilir: https://www.youtube.com/watch?v=os2mCZ5fvBk

* * *

2000 yılında piyasaya, **Guy Patton** ve **Robin Mackness** adlı yazarların ortaklaşa kaleme aldıkları ***"Web of Gold – The Secret Power of a Sacred Treasure"*** *(Altın Ağı – Bir Kutsal Hazinenin Gizli Gücü)* adlı, bu kez İngilizce bir kitap çıktı.

Yazarlar, bu kitapta, Rennes-le-Château ile bağlantılı bilmece gibi konularda Nazilerin de parmağı olduğunu ileri sürdü. (Paris'teki Milli Kütüphane'de bulunmuş belgelerde parmağı olduğu anlaşılan Pierre Plantard, bir zamanlar etkin bir Nazi yandaşıydı.) Prieuré de Sion hakkındaki her şeyi Pierre Plantard'ın uydurduğunu, bunların tümünün, ayrıntıları inceden inceye düşünülerek ayarlanmış bir *"düzmece öyküler dizisi"* olduğu ileri sürdüler.

Rennes-le-Château ile bağlantılı olarak hayli geniş araştırmalar yapmış olan **Martha Neyman** adlı Belçikalı yazar, 2001 yılında. **"Het Paard Van God"** *(Tanrı'nın Atı)* adlı çalışmasını, bir kitap olarak değil de CD biçiminde piyasaya sürdü. 2008 yılında ise ***"De Verloren Graal van Rennes-le-Château"*** *(Rennes-le-Château'nun Kayıp Çanağı)* adlı kitabı yayımlandı.

Martha Neyman, Rennes-le-Château köyündeki varsayımsal hazinenin, belirli tutarda parasal karşılığı olan bir şey değil, İsraillilerin Ahit Sandığı olduğunu iddia etti. Ancak bu iddia, Bérenger Saunière'in durup dururken zengin bir adam olup çıkışını açıklayamıyordu. Bunu yanıtlayamayınca, beklediği ilgiyi göremedi.

Orada bulunan şeyin, -şayet bulunmuşsa- bir sandık ya da hazine hatta Kutsal Çanak bile olması bile hiçbir şey değiştirmez. Dönülür dolaşılır, aşağı yukarı aynı noktaya varılır.

* * *

Tüm bu olaylar dizisinin ardında elbette bir gerçek var ve işte o gerçek günümüzde hâlâ bilinmezliğini koruyor.

Belki hep öyle kalacak.

Ancak, Pierre Plantard, yazar Gérard de Sède ve şimdiye kadar adına tek bir kez değinmiş olduğumuz Philippe de Chérisey arasında bir ilişki var.

Birtakım soruların yanıtlarını bulmak için ona da bakmak gerekecek.

Sonraki Bölüm : Plantard